

Jolive - matka hämmennyksestä oivallukseen

Kevään mittaisen matkan aikana, olen tahattomasti reflektoinut kurssin teemojen kautta vuoden takaista kevättä. Pandemian hellitystä, oman arjen uusia asetuksia - vihdoinkin tyyneempää ja sitten Ukrainan sodan alkua. Muistan kuinka pandemian aikaa janoisin tietoa aiemmista maailman luokan pandemiosta ja arjesta niiden keskellä. Kirjallisuuskatsausteni jälkeen lohduttauduin, kuinka modernissa yhteiskunnassamme ja etuoikeutetun hyväosaisessa Suomessa meillä ei ole syytä murheeseen saatika valitukseen. Kun hyökkäyssota sitten puhkesi, näin silmissäni Pearl Harbour elokuvan kuuluisat pommitukset ja kuulin korvissani Karjalasta evakkoon lähteneen mummini sanat; 'Met pärjäämme kyllä!' Muistan miettineeni jokaisen sota-ajan kirjan ja elokuvan kohdalla, kuinka nuo vain elävät arkeaan, rakastavat ja tanssivatkin, vaikka ympärillä pauhaa sota? Ja sitten, kun sota tuli lähemmäksi kuin koskaan aiemmin, oli helppo ymmärtää, että on tehtävä voitavansa, ja useiden kohdalla se ja se osa turvallisuuden tunteesta johon voimme vaikuttaa käy arjen ja tuttujen rutiinien toistamisella, ympäröivästä poikkeustilasta huolimatta.

Psykologisen turvallisuuden merkitys, myös johtajuuden ja yhteisön tasolla, on noussut aivan uudelle merkitystasolle tämän kurssin myötä. On ollut riipaisevaa, joskin tarpeellista saada niin kokonaisvaltaista käsitystä ja peilausta psykologisen turvallisuuden rakentumiselle psyko-fyysis-sosiaalisen kokonaisuutena. Maaret Kallio puhui Toivosta, ja siitä kuinka länsimaissa ollaan päässämme, vaikka turva ja hätä (turvattomuus) ovat kehollisia kokemuksia. Hän muistutti meitä siitä, että kriisin kohdatessa ajattelu sammuu ekana ja palautuu vikana. Etenkin jos hätä tai turvattomuus tulee kehollisella tasolla. Mutta niin kehoa kuin mieltä voi harjoittaa, ja mikä tärkeämpää rauhoittaa. Maaret kertoi omakohtaisen kokemuksen kehollisen rauhoittamisen tarpeen ilmaisusta: 'Voitko halata mua vähän. Se auttaa.' Kehon muisti on voimakkain ja vanhin matkakumppanimme. Ajattelu sammuu ensimmäisenä ja palautuu viimeisenä.

Kurssimatalla nousi myös esiin termi muutosarkkitehtuuri. Eikös se kuitenkin ole enemmän aikuisten elinympäristön kollektiivinen mahdollisuus katsoa optimistisena eteenpäin. Lasten tasolla tarkasteltuna suuren mittaluokan maailman uhkakuvat arkistuvat. Maailma on ympärillä sellaisena kuin se on, esiintyy lapsen kasvun ja opin areenana. Juuri sellaisena kuin se kulloinkin on.

Minna Huotilainen kertoi vielä oman mielensä puijaamisesta positiivisen psykologian keinoin; 'Kun tämän teen, toinen pääsee eteenpäin. Ja siten hyvä kiertää takaisin minulle.' Kirjasin tämän heti kopiokoneen yläpuolelle!

Läpi kurssin kulki rohkea ja kannustava turvallinen yhteisö. Juuri sellainen, jonka toivon rakentuvan oman tiimini perustaksi. Kuitenkin poikkeuksellinen sellainen, sillä tässä joukossa on hyväksyttävää, inhimillistä ja siksi jopa voimaannuttavaa osoittaa olevansa

tietämätön. Olen oivaltanut että; oma kehollinen rauha ja tyyni, vaikka tietämätöntkin mieli on omiaan tarttumaan.

On vahvuutta pysähtyä, ja luoda yhteisen pohdinnan ja kollektiivisen tiedon muodostamisen tilasta yhdessä turvallinen tila suojaksi ympäröivää tuntemattomuutta ja siten epävarmuutta vasten. (Sydämen) viisauden ja rationaalisen järjelyn rajapinnassa sitä herkästi kyseenalaistaa omaa toimintaa. Vaikeinta on saada askel ulommaksi ja antaa aidosti tilaa tunteille, ajatuksille ja intuitiolle. Mitä minun tulisi tehdä? Vastaus: tee sitä mikä maksimaalisesti hyödyttää jotakuta henkilöä joka työsi kohteena on.

Tärkeintä mitä meillä on: Kyky pitää sydän auki, pysyä ihmisenä ihmiselle. -E.L-